

Zeki HAFIZOĞULLARI

ŞİRLER

ANKARA 2006

Ozan'a ve Suna'ya

Yüce dağlar olmasaydı çiçekler solmasaydı

Ölüm Allah'ın Emri de şu ayrılık olmasaydı

İÇİNDEKİLER

KILCI RİZA DESTANI	6
AĞIN DESTANI	16
ARAYIŞ	22
AYVAZIN DÜŞÜ	24
BİR BAYRAM VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ	26
ANI	28
BEKLENTİ	29
BEREKETLİ GÜNLER	30
BIKKINLIK VE BEKLENTİ	32
BİR DEPREMZEDENİN YAZGISI	34
ÇAYDA ÇIRA	37
ÇEŞİTLEME	40
GÜLLÜKTE	41
DENİZ	41
DERVİŞÇE SÖZLER	43
ELAZIĞ'DA BİR GECE	45
ERİK ÇİÇEKLERİ	47
EROTİK MANZARALAR	48
FIRAT	50
GÖZLERİN	52
GÜLLÜK	54
GÜLLÜK'TE İRGATLAR	56
GÜNAHKAR	58
İHANET	60

İKİ BİN YILINDAN ESİNTİLER	62
İŞİK	64
KIZIMA MEKTUP	65
KÖYÜMDEN ANIMDA KALANLAR	67
MEMLEKETİM	69
NİCE OTUZ YILLARA ERDAL	71
ÖĞÜT	74
HAYAT ÜZERİNE SAÇMA DÜŞÜNCELER	75
ŞÜKRETMEK	77
TAŞKENT’TE NEVRUZ	79
VAKİT GELDİ	81
YALNIZ ADAM	82
SARMAŞIĞIN ÖLÜMÜ	84

KILCI RIZA DESTANI

Bir varmış
Bir yokmuş
Bir zamanlar
Ağının Andiri Köyünde
Kılıcı Rıza namında
Bir er kişi varmış
Bu onun destanı

Bir sonbahar günü
Gece zifiri karanlık
Gök gürültüsü
ve şimşekler
Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur
Soğuk alabildiğine suratını dalıyor insanın
Orta yaşlı hafif göbekli bir adam
Önünde deri yüklü bir eşek
Arkasında iri birkaç köpek
Yemen türküsünü mırıldanarak
Bozkır kadar kısır rızkının peşinde
Koyulmuş Divriği yollarına
Bu Kılıcı Rıza'dır

Yaşı kaçtır
Bilmezdi ne zaman doğduğunu
Zaten o kadar önemli de değildi
Yaşayıp gidiyordu
Sormuştu bir kere
Anası
“Seferberlikti
herkes askere gitmişti
bağ bozuluyordu” demişti
Yemene gitmiş babası
ve bir daha dönmemiş
Olmuş “dede yetimi”
Geçim derdi

Anası da evlenmiş
Kalmış kimsesiz
Kırgın değildi
“Yazgıdır” derdi
ve dalar giderdi
derinlere gözleri

Çocukluğudur Kurtuluş savaşı
Bağışlamamıştır savaş çocukları
Yaşlıları bir bir ölüp gitmiş
Çiçek bozuğu kalmış suratında
o günlerden

Uzaktır cepheler
Kimse Dumlupınrı
Sakaryayı bilmez
Arada bir şehit haberleri gelir
Ölümü kanıksamıştır herkes
Savaş orada yoktur
Çoban durmuştur boğazı tokluğuna
Haber bile yoktur geçen yıllardan
Hayalleriyle bölüşür yalnızlığını
Alıç ağaçları olmuştur dostları

Sonunda bir kahramanlık destanı yazılmış
Halkın vicdanının sesi Cumhuriyet ilan edilmiştir
“ Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir”
Pek yazık oralarda savaştan kimse dönmemiş
Elinden iş gelen kişiler hep kırılıp gitmiş
Zorunludur istemiş bir zanaatı olsun
Bir yerde bir işe yarasın
O günler “Ahali mübadelesi “ vardır
Bir ermeniden giderayak dericilik öğrenmiş
hemen ardından semercilik
ve ayakkabıcılık

Bu yüzden ismi “ Kılıcı “ kalmış

Hayatı boyunca

hiç unutmadı o ermeniye

Hep derinden minnet duyardı

Tanıya şükrederdi

Savsamazdı cumaları

Bildiğince tutardı orucu

Nedense hiç sevmezdi imamı

Bektaşiyeye hayrandı

Yanlık kaldığı zamanlarda

Yunusu mırıldanırdı

Artık delikanlılık çağıdır

Hummalı bir çalışma başlamıştır

yurdun her yerinde

Devrimler yapılmaktadır

Atatürk başöğretmendir

İmza atmasını o zaman öğrenmiştir

O zaman anlamıştır yurttaş olduğunu

Teninde candır Atatürk

Bir gün “ zamanı geldi “ derler

Köyünden bir kızla evlendirirler

Bir iken iki olmuştur artık

Ekmek kazanmak zordur

Kuraklık vardır

Toprak küsmüştür

ancak döl verimlidir

Birden üç çocuk sarıverir çevresini

Karısı bir dördüncüye gebedir

Askerlik de gelip çatmıştır

parasız pulsuz
Öyle yüzüstü bırakır ailesini
Tuzlaya gidecektir
Yol namına bir şey yoktur
Katırcılarla Trabzona gidilirmiş
ve oradan gemiyle İstanbula
Dört yıl sürmüş askerlik
Mektuplarını hep başkaları yazmış
Hiç açıklayamamış sevgisini
Sevgi bazen özlem olmuş türkülerde yankılanmış
Bazen bir ayıp gibi yüreğine yığılıp kalmış
Ondan olacak gülme kaybolmuştu suratında
Sevgi sözlerinde yoktu
Sadece gözlerindeydi

1935 yılıdır
Çok çile çekmiştir ülke
Ama emekler boşa çıkmamıştır
Coşkulu marşlar söylenmektedir sokaklarda
“ On yılda onbeş milyon genç yetiştirdik her yaşta “
Bu o yetişen gençlerden biridir
Ancak yoksullukla boğuşmaktadır

Hükümet bir de yol vergisi koymuştur
Ya beş çocuğun olur kurtulursun
Ya da yol vergisi verirsin
Hastalık alabildiğine çoktur
Çocuklar kırılır gider
Kimse aldırılmaz anaların gözyaşına
Önemli olan vergiden kurtulmaktır
Sonunda beşi dolduran bir çocuğu kalmış
Artık rahattır
Karsa gönderilme korkusu kalmamıştır[1]

Ama rahat yüzü görmek var mı
Bu kez Hitler Polonyaya girmiştir
savaş rüzgarları esmektedir
Asker perişandır
Her şey karneye bağlanmıştır kentlerde
Köylerde toprak verimsizdir
kıtlık vardır
Gene vakitsiz ölümler başlamıştır
verem uluorta kol gezmektedir
“ Hazır ol emri” de verilmiştir
Herkes çağrılmayı beklemektedir
Savaş uzun sürmüş
Ama kimse çağrılmamış askere
Yemenler bir daha yaşanmamış
Çok severdi İsmet Paşayı
Yetim bırakmamıştı çocukları
Kapanmamıştı okullar

Hep bir dileği olmuştur
Çocukları okusun istiyordu
“ Okusunlar memur olsunlar “ diyordu
Memur olmak ona göre bir kurtuluştur
Farkında bile değildi büyük göçü başlattığının
“ Elbette bir gün mutlaka geri dönecekler “ diyordu
ve onları gözlerinde beliren bir damla yaşla uğurluyordu

Düşleri gerçek olmuştu
Memur oldular çocuklar
Dağıldılar dört bir yana
ama bir daha geri dönmediler

Çocukluktan kalan anılarla birlikte
kentlerin varoşlarında kaybolup gittiler

Bir Rus korkusu sarmıştı memleketi
Moskof bu kez Boğazları istiyormuş
Batıdan demokrasi rüzgarları esmektedir
Üstelik Amerikan yardımı iştah kabartmaktadır
Yapılacak tek şey acilen demokrasiye geçmektir
Zaten böyle yaptılar
Halk Partisinden ayrılanlar
belki başlangıçta danışıklı dövüş
Demokrat Partiyi kurdular
1946 yılında açık oy gizli tasnif seçim yapılmıştı
Hafızasından hiç silinmemişti jandarma dayağı
Meydanlarda dövülmüşü insanlar
Bu hiç hoşuna gitmemişti
ve çaresiz kabullenmişti

O yıllar sıkıntılı yıllardır
Vereme yakalanmıştır oğlu
Penisilin henüz yaygı değildir
Elden hiçbir şey gelmez
Ölüm erken gelmiştir
İki çocuk bir gelin kalır geride
Oturur yüreğine evlat acısı
Sürekli sözsüz bir ezgiyi mırıldanırdı
Bununla kalmaz kötülükler
hep birbirini kovalar
O günlerde piyasalar da bozulmuştur
ipek böcekçiliği bitmiş
deri satışları durmuş
ve fiyatlar düşmüştür[2]
Neyi var neyi yok hepsini kaybetmiştir
Yeniden yoksulluk günleri başlamıştır

1950 yılıdır

Ülkede coşkulu bir bayram vardır

Seçimler bu kez doğru yapılmıştır

ve halk iktidarı değiştirmeyi başarmıştır

“ Demokrasi geldi

Kimse kovulmayacak hükümet kapısından

Bitecek memur zulmü

Kalkacak jandarma baskısı

Herkes inancında serbest olacak

Herkesin işi ekmeği olacak”

demişler

Ne kadar da çok sevinmiş

Adeta uçuyormuş sevincinden

Ne yazık ki hayal kırıklığı erken gelmiş

Zira dayanılmaz bir zulüm başlamış

Öğrenciler sokaklara dökülmüştür

Çocukları vardır bunlar arasında

“ Halkın ihtilal hakkından “ söz edilmektedir

Gene “ hürriyet gelecek

“ demokrasi gelecek”

denir

27 Mayıs 1960 günü ihtilal olur

İhbarlar yağar karakollara

İnsanlar toplanır

Bir sabah asılır Başbakan

Oyunu vermemiştir Demokratlara

Sanki gerekli miydi

Çok üzülmüştü

Olanları hiç anlamamıştı

“ Menfaat dünyasıdır

olur böyle şeyler”

derdi

Vicdanında duyduğu acıyla iç çekti

Böylece meşrulaştırmaya çalışırdı ihtilali

Zaten kimse de sormamıştı kendisine

Öldüğünde Başbakana henüz anıt mezar yapılmamıştı
Görseydi bu günleri kim bilir neler derdi

Her halde altmışını çoktan geçmişti
Ne bir işi ne de bir geliri vardı
Bir iş tutamayacak kadar güçsüzdür
Akşamın alaca karanlığıdır gelen
Hep “on ikiye beş var” derdi
ve geçmişe hayıflanırdı

Çok yorgundu
Dalıp giderdi gözleri uzakları
Artık toprağın da bir verimi kalmamıştı
Sonunda çocuklarının gönderdiği harçlığa kalmıştı
Yüreği burulmuştu
Sanki bir hançer taşıyordu üstünde
Hissettirmemişti kimseye
Kabullenmişti

Ağın iki dağ arasına sıkışmıştır
Tepeler çıplak vadileri yeşildir
Tek zenginliği yaşlı dut ağaçlarıdır
Yolun bittiği yerdir Ağın
Bir düşüncesi vardır kafasında
Murat’a köprü yaptırmak
ve yol açmak
Bozmak bu yazgıyı
Gerçekten bir gün gelir
Hayalleri gerçek olur
Murat’a bir asma köprü kurulur
Birden canlanır alışveriş
Artık keyfine diyecek yoktur
Ama sevinci kısa sürer
Keban barajı yapılır

Yutar güzelim toprakları
Silip süpürür köprüyü
Onu hiç sevmeydi
Ağın gene yolun bittiği yerdir
Göç daha da çok hızlanmıştır
Çabalar boşuna
Gurbet Ağının yazgısıdır
Erişemediği ufuklara bakardı
Buğulanırdı gözleri
Eski gitmiş yeni de gelmemişti
Kaybolmuştu hayalleri
Bir sızı kalmıştı yüreğinde

1970' li yıllardır
Ülkede kabadayılık egemendir
Gene birileri kalkıp adına konuşur
Gene demokrasiden söz ederler
Anlamsız bir kavga başlamıştır
Sokak çatışmaları sürer gider
Gençler asılır törenlerle
İbretle seyreder
Ama bu kez olanlara ilgisizdir
Hasta bedenini taşımakta zorlanmaktadır
Kötü bir rastlantı
karısı da bacağını kırmıştır
Ankaraya götürürler
Dünyada tek başına kalmıştır
Gider peşinden
Yüreğindeki acılar daha da artmıştır
Gurbete gömülür karısı
Derler “ ruhlar mekansızmış
gidermiş bir gün Ağına “
İnanır teselli bulurdu

Barınamaz hiçbir yerde
Çaresiz evine döner
Od yok ocak yoktur
Bir kış gününde
 kimsesiz öldüğü haberi gelir
Oğlunun yanına gömerler

Gökte bir yıldız kaydı
Bir yerlerde bir masal daha bitti
Sana selamı var çocuklarının
Kentlerde göçmen oldular
Sıla hasreti doldurur yüreklerini
Torunlarına gelince
 onlar bu ülkenin yeni kentlileri

İnan emeklerin boşa itmedi
Toprağında rahat uyu
Dilerim Aladağdan esen yeller
 Her sabah seher vakti
 Fısıldar kulağına
 “ Rahmetin bol olsun”

9.12.1995

AĞIN DESTANI

*okur-yazar olmayan Ağını ana-babaların
okur-yazar çocuklarına
ve Gurbeti sıla yapan
yeni Ağınılılara*

I

Oğul
bilir misin sen
bizim oranın kuşları yüksekten uçarlar
Şahindirler
Gözleri keskindir
pençeleri güçlü

Aladağlardan kopmuş gelmişler

Vadileri cınlatmış sesleri
Cenneti bulduk demişler
Yurt tutmuşlar buraları

Kalmışlar
çoğalmışlar

O kadar çok olmuşlar ki
coşkun sular olmuş
çağlamışlar

Bin bir tür çiçek açmış dağlar

Alıçlar söylemiş türkülerini
Rüyaları olmuş meşelikler

II

oğul
bir gün gelmiş
zaman değişmiş
Artık yuva yetmemiş
Ekmek birden azalmış
Demir dövülmez olmuş örste

Kız kızan okumaya düşmüş
terk etmişler sılayı
Gurbet başlamış
zorlu mu zorlu
Çökmüş vicdanlara
Olmuş bir karasevda

Giden kalmış
Kimse geri dönmemiş

Yuvalar boşalmış
Her şey tarumar olmuş
Bir türlü değiştirememiş yazgı

Hasreti kuşun kanadına yazmışlar
Hep bir bulut kaynamış "Sivas elinden"
Yıllarca hep ucu telli mektuplar almaşlar yardan

Yazık olmuş
gurbet sıla arasına sıkışmış kalmışlar

"Telli turna" da götürmez olmuş selamlarını

III

Oğul

Hayat zorlu gelmiş

Çaresiz gurbette çoğalmişlar

Büyük büyük sürüler olmuşlar

ve yepyeni yerleri yurt tutmuşlar

Kimi kanat vurmuş günlerce

Okyanuslar aşmışlar

Yerleşmişler yaban ellere

Yüreklerinde onmayan bir sızı kalmış

IV

Oğul

işte böyle

yeni kuşaklar olmuş

yeni hayatlar oluşmuş

Kentlerin yeni sakinleridir onlar

Eskileri hiç yaşamadılar

Babalarının anılarıdır geçmişleri

Hiç bilmezler atalarının mezarlarını

Çoğunun gurbeti yoktur

yalnız sılası vardır

Çıkarları başka

Düşleri başkadır

Besinleri hayalleridir

Türkü bilmezler
Müzikleri farlıdır

Sözün kıyası
dilleri var bizim dile benzemez

V

Oğul
Bildim bileli
Fırat azgın akar
Bir gün gem vururlar
Sakinleşir
Koca bir göl olur

Kesilir tüm yollar

Ağın şimdi yolun bittiği yerdir

Göç hızlanır
Bülbüller ötmez olur
artık ne alan ne de satan vardır

Her şey eskir
gözlerde fer kalmamıştır
umut herkeste yitirmiştir anlamını

mezarlıklar darmadağınık

Tam bu esnada değişir Ağının kaderi
Bir yıldız ışıldar gökte
Bir temel atılır göle

Bir köprü yapılacak
Yol geçecek
yol

Toprak başak tutacak
Bağlar bahçeler süsleyecek dere boylarını

Eski dirilecek
Yeni canlar gelecek
Burası yolun geçtiği yer olacak

Yol zenginliktir
Uygarlıktır
Hayattır
Yol canıdır Ağının

V

oğul
dinle sözümü

sakın unutma atanı
onlar bu toprağı yurt yapanlardır

Hiç dönmeyeceklerini bilerek
metanetle
göz yaşlarını kalplerine akıtarak
çocuklarını gurbete uğurlayanlardır

Onlar kendi öz topraklarında
yaptıklarına pişman olmadan
acıyı sinesinde duyan
kimsesiz
ölmesini bilenlerdir

Onlar bu yurdun isimsiz kahramanlarıdır

bir gün yolun uğrarsa oralara
sakın saygıda kusur etme
esirgeme selamını

Hani derler ya

" Harabat ehline hor bakma sakın[3]

Defineye malik viraneler var "

VI

Oğul

Benden bu kadar

Bilmem farkında mısın

Seninle yeni bir destan başlıyor

Haydı

bahtın açık

nasibin bol olsun

Sonsuz ufka karşı kanat vururken

dileğim murat almandır

11.07.2002 Ağın

Z. Hafizoğulları

ARAYIŞ

Kimim
Bilmiyorum

Böyle giderse
Hiç bilmeyeceğim

Dal desem
değilim

Yaprak mıyım

Sürgün desem
değilim

Kök müyüm

Gövde desem
eğim

Tohum muyum

Çırpınışım
boşuna

Bilmem
Öylesine
Olmak istedim

Bozkırın orta yerinde
bir alıç ağacı
yaprakları gümüş
yemişı altın sarısı

15.3.1999
Z. Hafızoğulları

AYVAZIN DÜŞÜ[4]

Toprak insanının ezilmişliğini yaşıyordu
Ama hiç sindirememişti içine
Dadaloğlundan yadigar
Soyu Karayılan

Yılların yorgunluğuydu üzerinde
Bacakları taşımakta zorlanıyor bedenini
Binlerce yıl öteden kopup gelen bir kimliğin mirasçısı
Hala Manasın onurlu dizelerinde yankılanıyor gururu ve çilesi

Gözü pek
Sözü tok
Belli ki kavga adamı
Aladağlar hep hayallerini süslemiş

Dumanlı dağlar
Dorukları ak dağlar
Bir ay düşmüş tam orta yerine Issık Gölün
Öyle ki zaman gelmiş Ayvazın düşü seçilir olmuş

Ancak
Ala geyik mahzun
Bozkurttan eser yok
Manas sadece Kopuzda kalmış

Olan bitmez bir kavgadır Türk ilinde

Yoksulluk kazınmaz bir yazgıdır
Yokluk çağlarla örtüşmüş
Korku kol geziyor

Ayvaz çaresiz

Dikildi Aladağlara karşı
Çelik bir mızrak oluvermişti birden

Yüreğinde umut
Gözünde yaş

Haykırdı
Hakkınızı helal edin”

Bir ölüm sessizliğinde muhteşem alkış sesleriydi yükselen

18.5.2001, Bişkek,
Z. Hafızoğulları

BİR BAYRAM

VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Şimdi
Bahardır
Badem çiçekleri açmıştır
Leylak kokuyordur sokaklar
Ama ne sen varsın ne de ben
Bilmez misin hasreti
Hiç özlemiyor musun eski bayramları
Yüreğimde bir sızı
Bir damla bir göz yaşı
ılık
kan kırmızı

Bir türlü alışamadım sokaklarına bu kentin
Kaldırımlarında izim yok
Anımsıyorum
Suratımızda yıl yarası taşırken
sıcaklığını duyardık içimizde dutların
Beklerdik bayramları
gelsin

Oralarda
Yoksulluk yazgıdır
Bayramlar "sade suya tirit"
Kimse farkında olmazdı dut çiçeklerinin
Herkes yaşar giderdi öylesine sessizce
Gün batımını çingirak sesleri süslerdi

Ay çıkardı
Yıldızlara bakardık
Takılırdı gözlerimiz göğün derinliğine
Bozkır insanların sessiz hayelleri oynaşırdı

İzi kalırdı dudaklarımızda alabildiğine bir cümbüşün
Uzaklaşmak ve kopup gitmek geçerdı hep aklımızdan
Kuş kanadı misali çarpardı yüreğimiz
ürperirdik

Aysız geceleri sevmez bozkırlı
Zira karanlığın ufku yoktur
korku verir

Bugün bayram
Beklemezsin çıkar gelir
Yalnızlığın daha da çok artar
Gurbettir dersin
Çekip gitmek istersin bir yerelere
ama çivilenip kalırsın
Densizliktir kaçmak
İçin burkulur
ve böylece
bir bayram daha geçer

22.4.1997
Z. Hafızoğulları

ANI

Bir gün
ekip gitmiştin
ylesine

Hayıflanmıştım

Bilmiyorum
şimdi
Neredesin

O kadar çok yıl
geçti ki
Unuttum suratını
Bir tek sesin kaldı
kulağımda

Beklemediğim bir anda
Sürekli hep ınlar durur

17.6.1997
Z. Hafızoğulları

BEKLENTİ

Vade doldu
Toprak cana hasret
Yaprak dökümü zamanı

Artık sonsuza yolculuk var

Doğum
ve Ölüm
Arada kalan hayat

Sayılı gündür
Biter

Sonsuzluktan geldik
ve sonsuzluğa gidiyoruz

Yaratıldık
ve yarattık
ve sonra öldük

Bilmedik gittiğimiz yeri
Sadece bir umuttu dirilmek

4.6.2000
Z. Hafızoğulları

BEREKETLİ

GÜNLER

Bahar
Diriliştir
Coşkudur
Gök gürültüsü
ve şimşek
ve yıldırımdır
Coşarak delice akan sudur

Bahar
Döldür
Doğumdur
Tava gelen topraktır
Bin bir renkte çiçektir

Bahar
Sevgidir
Erkinliktir
Gür kamışlıkların yanık sesidir
Bülbülün güle sevdalanmasıdır

Bahar
Umuttur
Berekettir
Benliğimin esintisi
ve hayallerim
ve hırçınlığımdır

Bahar
Kısaca
Ölümsüzlüktür

8.5.2000

Z. Hafızoğulları

BIKKINLIK

ve BEKLENTİ

Bıktım çalkantılı denizlerden
Deniz atlarından
Dalgalardan
Tuzdan

Bıktım kendimle didişmekten
Saçma tutkularından
Hayallerden
Aşktan

Artık durgun suları arıyorum
Kıyısında bir selvi olsun
Üstünde bir yıldız
Göz kırpsın

Karlı dağlara versin sular sırtını
Gökten ay düşsün yüzüne
Büyülü bir gece başlasın
Periler çıksın

Sunaklar kurulsun her yere

Kuş sesleri çınlasın
Gelsin sevgililer
Zaman dursun

Ama sevgiler bu kez gerçek olsun

28.5.2002
Z. Hafızoğulları

BİR DEPREMZEDENİN

YAZGISI

Vartoluydu

Onbeş yaşındaydı

göçmüştü

kimsesiz

Yeni bir umutla başlamıştı hayata

Deprem bu kez de alıp götürmüştü

her şeyi

ve evini

İş yok

Aş yok

Kalmıştı bir kadın iki çocukla

Tabii ki mutsuz değildi

Ama sabrı tükenmişti

ve çaresizdi

Yazlık çadırda kışı geçirmeye zorunluydu

Hükümetten yana umudu kalmamıştı artık

“Allah büyüktür

Mutlaka açılır bir kapı”diyordu

Kaç gündür kar da yağıyor iştahla

Akşam ekmeği gelmişti
“Hele bir çıkayım” dedi
Büyük bir kalabalık vardı
İnsanlar birbirini itip kakıyordu
Acımasızdılar
O koyun kadar yumuşak başlı
bir tarla faresi kadar korkaktı
Büyük bir çaba sonunda
payına bir ekmeğ düşmüştü

Bir kadın  ocuk açtılar
Kendisini hesaba katmadan
bir ekmeği
aralarında nasıl bleceğini düşünürken
yanlış bir yola saptı

Hızlı yürümüş
tıkanmıştı
Durdu bir yerde
Birdenbire
yeşilin en koyusu
ve en dirisi
kuşattı çevresini
Sular akıyordu şırıl şırıl
Kuzular meliyordu
Narın en güzeli davetkar
Yeşil zerine kırmızı turunlar düşmüştü
Ayvanın böylesine sarısını hiç görmemişti
Bir an cennete olduğunu düşündü
ve Oraya kt

Yüzü nur doldu

Mavi göge baktı
ve dalıp gitti

İkinci günün sabahı
Çadırlardan uzak bir yerde
elinde bir ekmekle
donmuş bir insan cesedi buldular
İsmi bileni de yoktu

19.01.2000

Z. Hafızoğulları

ÇAYDA ÇIRA

Elazığlı'lı olmayı hep yüreğinde taşıyan
dostum Mustafa Güle

Sinmiş içine
Öylesine derin
Yüreğinde bir hanhçer yarası
Kimliği olmuş Çayda Çıra

Anam
Ne kar yağmış şu Harputun başına
Geçmişin mühürü kazınmış
Sözde Fırata gem vurmuşlar
Kara bulutlar dolaşıyor
Ekmek kıt
Göç zorunlu
gelmiş
vurmuş

dağıtmış
Ayrılmış oğulu anadan
Kökünden sökülmüş fidanlar
Bilinmedik topraklara dikilmişler
Geride ne mi kalmış ata ocağından
Dudaklarda alev olup dökülen ezgiler
yüreklerde
onmayan
bir hasret

Çayda Çıra çalıyor
Bir hiçkırıktır yankılanan
Ruhlar tutuşuyor karanlığın sonsuzluğunda
Biçimlenen ezgiler genç bedenlerde
Ellerde soluk mum ışıkları
bitmeyen umutlarımız
eksilmeyen gururumuz
Şanımız

Bu gece güzel
sihirli
hırçın
Keşke hiç bitmese
Kızlar oğlanlar güzel
Sıladan bir esintidir gelen
ılık
ninemin sabah duası
şafaklarda ölmeyen kızılık

Çayda çıra çalıyor
Çocukluk yıllarım depreşiyor
Mavi gecelere dalıyorum
Ateş böcekleri geçiyor
tümen tümen

Klarnet sustu
düş bitti
Uyandım
Hayıflandım

1998 Elazığ Gecesi-Ankara
Z. Hafızoğulları

ÇEŞİTLEME

Hasret

Gözyaşıdır

Limanlardan limanlara taşınır

Aşk

Pişmektir

Körpe bedenlerde tutuşur ilk kez

Yoksulluk

Çözümsüz yazgıdır

Kazınmaz anımızdan bir türlü

Ölüm

Sonunda toprak olmaktır

Bin bir çiçekte yeniden dirilmektir

Hayat

Çiledir

Bazen de mutluluktur

Ancak

Her şeye karşın

Güzeldir yaşamak

23.8.2000

Z. Hafizoğulları

GÜLLÜKTE

DENİZ

Tuz lezzeti
Yosun kokusu
ve bir tatlı hırçınlık

Geçmişim
ve Geleceğim
İçimde bitmez bir sonsuzluk

Topraktır
Ekip biçtiğim

Ekmektir
Zor kazandığım

Umuttur
Gemi direklerinde uçuşan
ve Dalgaların ak köpüğünde yitip giden

Sevgidir
Çingene pembesi

Huzurdur
Her an özlediğim

Hasrettir
Taşınır gün be gün
Güneşte solan alın terinde

7.7.2000
Z. Hafızoğulları

DERVİŞÇE

SÖZLER

Ben
ve Sen
ve Biz hepimiz

Gölde kamyő
Bozkırda alıç ağacı
Esen yelle ses veririz

Ezgilerimiz ayrı
Seslerimiz hep aynıdır
Yakarmaktır bir tanrıya

Ben
ve Sen
ve biz hepimiz

Gökte kuş
Denizde balık
Yedi iklim beş kıtayı

İnançlarımız farklı
İnandıklarımız tektir
Tek denize akan ırmakları

Ben
ve Sen
ve Biz hepimiz

Gönülde çiçek
Yürekte sevgiyiz
İnsandır ortak adımız

Yaratıldık
Hem de yaratanız
Bir ölür bin doğarız

Yeter
Kısa kas sözü
Ölümsüzlüktür muradımız

23.6.2000
Z. Hafizoğulları

ELAZIĞ'DA BİR GECE

Adımdan eser yok
Sanki tam bir çağ geçmiş
Nüfusumda kalmış memleketim

Bu dağlar bildik dağlar
Tepesi dimdik dağlar
Yardan bir haber yoktur
Gönlümü yarası dağlar

Bademler gene ak çiçeklere durmuşlar
Rüzgar kadim bir ezgiyi fısıldıyor
Aşklar türkülerde tükenmiş

Ağın hemen iki adım ileride
Bir korku sinmiş içime
Gidemiyorum

Babamın sesi çınlıyor kulaklarımda

Zifiri karanlık
Yağmuru dinliyorum
Anladım ki artık buralı değilim

Garibim
Karmaşık duygular yaşıyorum
Geceden buruk bir özlem kalacak yüreğimde

23.04.2001
Z. Hafızoğulları

ERİK ÇİÇEKLERİ

Toprak uyandı
kıpır kıpır
Erikler çiçek açtı

Gelmedin

Beni de beklemişlerdi
Çiçek mevsimlerinde

Felek n'eyler bilinmez
Yazgıdır bozulmaz

Umuttu yüreğimizde
Emekti
İsti

Belki inkisar ettiler
Belki de böyle gelişti işler

Hakkım yok yakınmaya
Seni hep bekleyeceğim
erik çiçeklerinde

Gelmezsen hiç üzülmem
Tanrıya emanetsin artık

10.4.2001
Z. Hafızoğulları

EROTİK

MANZARALAR

2000

Çağın gereği

Çıplaklık ortak değer

Herkes dişilik yarışında

Ortalık alabildiğine döl kokuyor

Kızlar nispet yaparcasına cüretkar

Kotta biçimleniyor kadın zarafeti

İpekte yaşıyor erotik çılgınlık

Kafes arkasında kalmak

ve kara çarşafa tutsak olmak

Sanki yüzyılların hesabı soruluyor

Her zeminde çıldırtan bir isyan var

Açıklık moda

Tesettür dinin emri

Aynı sokakları bölüşüyoruz

Fakat farklı kesitleri yaşıyoruz

Kimse bilmiyor bu denklemin çözümünü

Erkekler şaşkın

Bakışları mahcup

ve çekingen

Yılgın bir ezilmişlik yaşanıyor

Sözün özü

Ülkemde bugün

Kafalar çok karışık

13.5.2000

Z. Hafızoğulları

FIRAT

Eskiden kalmış bir yaşam biçimi
Hayaller kurardık üstüne
Çimerdik ılık sularında
Çocukluğumdur Fırat

Hayat verirdi
Umuttu

Ama kimi zaman hırçındı
Kızgın kısraktı

Acımasızdır
Kanlı katildir

Işık oldu Fırat
Karanlık artık yenilmişti
Ne kadar da çok mutluyduk

Buralarda yazgı değişecek dediler
Dediler her yer cennet olacak

İnandık

Meğer yanılmışız

Bu kez dipten vurdu Fırat

Tüm sular çekildi
Dereler kurudu
Çöl oldu

Kuşlar gitti
İnsanlar dağıldı her bir yana

Verdiğini aldı Fırat
Verecek can da kalmadı

Biz göçtük gidiyoruz
Gene de edemem beddua
Dilerim hep şen olasın sen Fırat

10.9.2000

Z. Hafızoğulları

GÖZLERİN

Yağmur damlasıdır
Bal damlasıdır gözlerin

Baharda süren asmadır
Kışa isyan eden kardelendir

Bazen seher yelidir
Gök çatlar yıldırım olur

Bazen çağlayan sudur
Dal çiçek tutar meyve olur

Denizde yosun tarlasıdır
Balıklar göysünden beslenir

Yok bir ufka bakarsın
Ölümdür gözlerin

20.7.2001

Z. Hafızoğulları

GÜLLÜK

Koyun ortasından batar gün
Kirli kıvıla boyanır ufuk
Yel eser
Tatlı bir akşam başlar

Denizin mırılıtı duyulur uzaktan
Gemiler geçer süzölerek
Tekneler yayılır suya
Bir ekmek kavgasıdır yaşanan

Hiç yolcusu yoktur bu limanın
İasos karşıda tarihe tanık
Buralı değiliz
Uzaktardan geldik

Hepimiz yaz günü konuklarıyız
Kıyılar bizimle şenlenir
Çınlar sesimiz
Güz gelir çeker gideriz

Güller iri gül açar Güllükte
Fakat bülbüller suskun
Şarkılar yok
Aşklar günübirlik

Denizle kara arasında sıkışmış kalmış insanlar
Kışın hayat alabildiğince tekdüzedir
Işıklar erken söner
Bebekler bozar sessizliği

Martla toprak usulca uyanır
Zeytinler meyveye durur
Hep yeni umutlardır filizlenen
Güllüklü usanmadan yine yazlıkçı bekler

25.7.2001

Z. Hafızoğulları

GÜLLÜK'TE

IRGATLAR

“Bilmezsın
Ekmek öylesine kıttı ki oralarda
Üstelik kavga da vardı
acımasız
itçesine

Göç geldi
Bir gün çekip gittik
Geri dönmek umudu vardı içimizde

Kaldık buralarda
İlk kez gördüğümüz
mavilikler ortasında
Temelli yabani olduk yabanda
Yoktur ardımızdan ağlayanımız

Geçim derdi
büker belini insanın
Sıla özlemi depreşir içimizde
Zorların adamı olduk
Ama neye yarar
Hiç bilmedik birlik olmayı
birlikte hak almayı

Irgat geldik
Irgat kaldık
Değiştirmedik bir türlü ismimizi
İnşaatlarda ameleliktendir geimimiz”

Bu sözler yankılanırken
kulağımda

Akşam
Gllkte bir gün batıyor
Körfezdeki gemilerde umutlarımız
Mavinin üzerinde kızıl
Alev alev

Kıpır kıpır yüreğim
İime bir sıcaklık kt
bahar kokuyor
Balkona bir hanımelidir uzanan
Olmayan geleceği düşünüyorum
Ege akşamlarında

7.6.1999

Z. Hafızoğulları

GÜNAHKAR

Sonbaharda
Bahardan kalan bir gün
Yağmur yüklü bulutların boşluğundan
göğün huzur veren maviliğine dalıyorum
Güneş
bir batıyor
bir çıkıyor
Başımda alabildiğine bir yokluk duygusu
Bilmediğim denizlerin hışırtısı geliyor kulağıma

Çıldırta tatlı bir sıcaklık
sinsice yayılıyor içime
Yüreğim öylesine kıpır kıpır
Tanımsız duygular içindeyim
Bir an takılıp kalıyor gözlerim
bir kızın çapkın bakışlarına
Yaşlılık diyorum
Utaniyorum

Ne yaparsın
Elimde değil
Böyle günlerde
seviyorum günah işlemeyi
Bence hiç önemi yok düşüncede kalmasının
Yorgun bedenimde gençliği yaşıyorum
Hayıflanıyorum eski günlere
ve kahroluyorum

17.10.1997

Z. Hafizoğulları

İHANET

Her yan yangın yeri
Çiçekler de kalmadı böcekler de
Sevmiyor artık kimse hiç kimseyi

Ağızlar kin kusuyor
Nefret kol geziyor
Soytarılar ortalarda

Bir bezirgan dünyası şamatası
Aşağılık bir muaviye siyaseti
Beyinlere çakılmış zorbalık
Etimizi yi yiyoruz

Sağduyu susmuş
Sevgi yok olmuş
Belki de hiç sevmedik birbirimizi
Belki de zorunluyduk böyle yaşamaya

Kimse beklemiyordu
Bir gün ipler koptu
Ana arı öldü
Dağıldık

Utanmadık
Geçmişimizi aldık ayaklar altına
Halkların kardeşliği diyordun
Hani din kardeşiydik öyle
Alay mı ediyorsun
İrkçilik mı ümmetçilik mi kardeşlik

Herkes herkesin gırtlığına sarılmış acımasız
Yüzsüzlerin çığılıkları yankılanıyor etrafta
Özgürlük isteyenler özgürlük düşmanı
Demokratlar silik ve de korkak

Felaket yakındır
Yığıldı ufka kara bulutlar
Her yerde hesaplaşma çılgınlığı
Hep yazgısal bir korku içinde yaşamak
eşkiyadan korkmak

Bu ne biçim bir düzen
Bahar ne zaman gelecek
Hiç açmayacak mı badem çiçekleri
Özgürlük özlemi büyüyor yüreğimde
Buralarda hiç bitmeyen bir türküdür

7.12.1997
Z. Hafızoğulları

İKİ BİN YILINDAN

ESİNTİLER

Ölmek

Doğanın koynunda

Kurtla kuşla birlikte

Ortak bir acıyı çekerek

kimsesiz

ve tek başına

Ölüm

Sonun başıdır

Korkmuyorum

Umurumda da değil

Ha şimdi ha sonra gelmiş

Hayıflanmıyorum geçen günlere

İyi veya kötü inatla beni oluşturdular

Şu hastalıklar da olmasa

Bu gün de güzel olacak

Çevrede kimse kalmadı

Ekmek bölündü bir kez

Herkes çekip gitti

Dağıldı kovan

Odalar boş

Dün
Buralarda
Sevgi çiçek açmıştı
öylesine gür
ve öylesine görkemli
Yalnız anıları kaldı oyuncakların

Artık hoşça kal demek zamanıdır

25.4.2000
Z. Hafızoğulları

Canlar canını buldum
Kovanın yağma olsun
YUNUS

IŞIK

Boşluk
İçinde yine boşluk
Her şeyin ortasında ben varım

Çaresizim
Karanlık sularda yüzüyorum
Su yüzüne çoban yıldızının şavkı vurmuş

Görüyorum
Ama erişemiyorum
Bir yansımanın cümbüşü yaşanıyor

Bir ışık arıyorum
Hep boşuna dolaştım durdum
ve Sonunda canımda buldum onu

14.7. 2001
Z. Hafızoğulları

KIZIMA MEKTUP

*Yüce dağlar olmasaydı çiçekleri solmasaydı
Ölüm Allahın emri de şu ayrılık olmasaydı*

Nasip
Kader
ve kısmet

Üç bilinmeyenli bir denklem
Kabul et veya kabul etme
çeker götürür bizi içine
Öylesine acımasız
Öylesine sert

Dilerim
Nasibin açık
Kısmetin boldur

Kader
Yazgıdır
Bozamazsın
Anlına kazınmıştır
Sürükler peşinden

Buralarda
Belki de kalmadı
yiyecek ekmeğın
ve içecek suyun

Artık ardına hiç bakma üzülsün
Hiç onmayan bir özlem kalacak içinde

Geride kalanlara
sakın aldırma
Yüreğinden gelen ses
uzak denizlerin mırıltısı
Mavi ufuklara yelken açmışsın
Dudaklarına bir kez tuz bulaşmış

Çaresizim
Bahtın açık olsun Kızım
Eksilmesin gülücüklerin

30.12.1999
Z. Hafızoğulları

KÖYÜMDEN

ANIMDA KALANLAR

Adlarını bilmezdim
İri kuşlar konardı ağaçlara
Yazın dalları olgun meyveler süslerdi

Sonra damlarda yatardık
Erişemezdim yıldızlara ama severdim

Baharda sel çıkardı
Güzün soğuk olurdu bozkır
Kışın çoğu kez yollar kapanırdı kardan

Sonra kurtlar inerdi
Korkardım ama severdim

Küçükken savaş vardı
Evlerimiz ancak tek kandille ışırdı
Duvarlara düşen gölgelerde eğlenirdik

Yoksulluktan kırılırdı insanlar
Geçim dardı ama severdim

Dolunay çıkardı
Dağlar adeta gümüşi bir renk alırdı
Siyah-beyaz resimler çizilirdi ıssız sokaklara

Sonra bir periler ülkesi kurulurdu
Ürperirdim ama severdim

Babalar hep suskundu

Topuk yarıklarında yansrdı bahtımız
Her gün boz tepelerde gün morlaşınca tarladan dönerdi kadınlar

Sonra günün yorgunluğu başlardı
Kızardım ama severdim

25.5.1967

Z. Hafızoğulları

MEMLEKETİM

Önce ardıçlar varmış
Sonra cılız ağaçlar kalmış
Üstüne yuva yapmaya çabalardı kuşlar

Görünce sevinirdik

Toprak kıttı
Bire üç verirdi ancak
Cansız dereler yeşertirdi vadileri

Ölesiye çalışırdık

Soğuk olurdu bozkır
Kış boyu kapanırdı yollar
Çoğu kez kurtlar inerdi çevreye

Korkardık

Evler tek kandille ışırdı
Sokaklar hep zifiri karanlıktı
Eşkıya öyküleri anlatılırdı geceleri

Gizlice titrerdik

Ay çıkardı
Gölgeler resim çizerdi sokaklara

Ardından bir periler ülkesi kurulurdu

Sonsuzu düşlerdik

Gurbetti yazgımız

Kuşun kanadına yazılırdı mektuplar

Her an yanık türkülerde yankılanırdı hasret

Usanmadan beklerdik

Dayanılmazdı yokluk

Mecburduk ölülerimizi orada bıraktık

Büyük bir Göç oldu dağıldık kentlere yerleştik

Geride anılar kaldı

10.12.2001

Z. Hafızoğulları

NİCE OTUZ YILLARA

ERDAL

Deme be Erdal
Yaşlandık deme
Ağırırma gidiyor

Doğru
Burada tanışmıştık
Asistan olmuştuk birlikte
dal gibiydik
Taze sürgündük
Bilir misin dörtlü yonca yaprağını
oyduk biz
Murattık
Umuttuk
Çoban yıldızı gökte

Hoş bir adamdı Bülent Nuri Hoca
Dilbazdı
Herkesi severdi
Hiç utandırmazdı türünü
Elbette ki kızları daha çok
Bir gün ölüverdi birden
Bir masal oldu

Bilge miydi
Çılgın mıydı
Bilemedik

Hiç anlamamıştık
umursamazlığını
Menekşe çiçeğiydi
kamışların esintisi
Romansın en kıvrığı
Ne de güzel konuşurdu
Bazen ağzını da bozardı
Son zamanlarında zaten kimse de aldırılmazdı
Yıllar sonra
koca bir yüreğin
yitip gittiğini anlamıştık

O günler
Ufuk yine karanlıktı
Zorbalar türemişti
Korku kol geziyordu
En güzel yıllarımız çalındı
bize hiç sorulmadan
Gün geldi ayak sesimizden korkar olduk
Öz suyumuz çekildi
Unuttuk gülmeyi
Peşimizde bitmeyen bir zifiri karanlıktı korku

Dediler
“Fahrettin hasta olmuş”
Anlarsın hekimlikten
Biliyorum
“Bu iş böyledir” diyeceksin
Çok doğrudur
Doğrudur da
Bu iş böyle olmamalı

Bak gene kahırlandım
Ölümün sessizliği var ortalıkta
Bir tek gün doyusuya gülmedik

Kahkahalar atmak
ve umursamamak
hayat işte budur

Dile kolay be Erdal
Tam otuz yıl geçmiş
Bu semtte
şu görkemli taş binada
neler görmedik
Kimi öldü
Kimi kırgın ayrıldı
Kimi emekli oldu gitti
geri dönen yok
Şimdi saçlarımız ak pak
İçimden ne geçiyor biliyor musun
Boş laf etmek yerine keşke biraz da çapkın olsaydım
Belki böylesine buruk bakmazdım kızların arkasından

Boş ver be Erdal
Aldırma dediklerime
Densizliğime say gitsin
Bu akşam üstümde gene karamsarlık
Ah rakıda kalmamış bardağımda
Nice otuz yıllara
Baharla birlikte
duvarları sarmaşıkla donanan
ve bahçesinde kuşlar öterken
dudaklara öpücükler kondurulan
Hukuk Fakültesinde

2.7.1999
Z. Hafizoğulları

ÖĞÜT

Yaşım ileri oğul
Ölümün günü olmaz

Gazel mevsimidir
Artık günün hükmü yoktur

Kış gelir gideriz
Bu baharda erikler çiçek açmaz

Bir bilinmeyendir ölüm
Tanrı katıdır

ve Yokluktur

Hasret bizde yazgı oldu oğul
Çabalarımız boşuna

Bilirim acıtır yüreğini
Bir çaresi yoktur

İsyanın yersiz
Unutma sabrı öğren oğul

9.3.2001

Z. Hafızoğulları

HAYAT ÜZERİNE

SAÇMA DÜŞÜNCELER

I

Bahçede işveli bir gül

Dalında zavallı bülbül

Bir ezgi tutturmuş

Ezelden beri

Sevda üstüne

yanık

ve umutsuz

II

Bahçede bin bir çiçek

Üstünde türlü böcek

Kimi iş görür

Kimi kovan donatır

Kimi de şarkı söyler

durmadan

ve dinlenmeden

Gönüllerde gönendirirler sevgiyi
Ellerinde biçimlenir kader
Murattır tek amaçları

Arı
Karıncı
ve Ağustos böceği
Yadsıyamadığımız gerçek
Kısacası hayatı yapanlardır onlar

1.8.2001

Z. Hafızoğulları

ŞÜKRETMEK

*Gökte kuşa
Yerde böceğe
Topraktan süren başağa
Tanrının sunduğu tüm nimetlere*

Şükürler olsun

*Doğan güne
Batan güne
Gecede yıldızlara
Denizden kaynayıp gelen bulutlara
Kayboldukça ufukta yeniden beliren umutlara*

Şükürler olsun

*Zulme uğrayanlara
Derman arayanlara
Demir parmaklık ardında kalanlara
Günü geldiğinde huzur evlerini yurt tutanlara*

Şükürler olsun

Kanayan yaralara

Yolunda yitip gidenlere

Yüreklerde hiç yere tükenen sevgilere

Kötü günde hayatı yine de güzel bulanlara

Şükürler olsun

Her bir şeye

İyiliğe kötülüğe

Varlığa yokluğa

ve avuçlarımızda kalan son günlere

Şükürler olsun

15.3. 2002

Z. Hafızoğulları

TAŞKENT'TE

NEVRUZ

*O topraklara aşık
Yağmur Tunalı Eke'ye*

Ali Şir Nevai'den armağan
Tarihin görkemli sesi
Nevruz geliyor

Serin esen seher yeli
Döle uyanan toprak
Dalda tomurcuk
Sinede yankıdır

Gök gürlemesi
Bir sevda fısıltısı
Yeni umutlardır Nevruz

Kışa başkaldırmış kardelenler
Güneşe dönük yüzleri
Varlık
Yokluk
ve çaresizlik
Ama bir ulus diriliyor

Kızlar ince belli
ve kıvrak
Oğlanlar yağız
Herkes y¼rekte delikanlı
Kadim bir uygarlıktır sergilenen

Semerkant B¼lb¼l¼ mikrofonda
Kârnaýlar ınlatıyor ortalığı
Her yer g¼l bahçesi
iek tarlası
Bir kardeşlik t¼rk¼s¼d¼r s¼ylenen

Bakınız
Tan yeri ağarıyor
Taşkent'te tohum sevgiye gebe
Gecesi olmayan bir g¼n doğuyor

21.3.2002 Taşkent
Z. Hafızoğulları

VAKİT

GELDİ

Vakit gelir
Konan göçer
Kalanlara şenlik olsun

Gün sonbahar
Kış yakındır
Baharlara selam olsun

Doğan ölür
Ölen doğar
Bu devrandır böyle döner

Bir vardayım
Bir yoktayım
Bilinmedik bir yoldayım

Aşk bilmedim
Sözüm bitti
Tanrının rahmeti bol olsun

24.4.2002

Z. Hafızoğulları

YALNIZ

ADAM

Gece

Atatürk hava limanı

Tek başına bir yalnız adam

Dünü ile baş başa

Eski bir hesabı doğru çıkarmak çabasında

Yüreği yorgun

Üstelik alabildiğine çaresiz

Ama biliyor yaşı henüz yük değil üstünde

Son belli

Sonun başı belirsiz

Yarın korkusu sinmiş içine

Bir türlü olanları kabul etmek istemiyor

Ancak mümkünü yok bir yazgıdır katlanıyor

5.12.2001

Z. Hafızoğulları

SARMAŖIĐIN ÖLÜMÜ

Ankara Hukuk Fakültesinin önünde
geliŖmiŖ iri bir sarmaŖık vardı
bir gün yok olup gitti
bu onun öyküsüdür

inanamazsınız
ne de çok aliŖmiŖtım
farkında bile olmadım ölümünün

özensiz bir el kırmıŖ belini orta yerinden
görenler artık yaşamaz demiŖler
kalmıŖlar çaresiz

ve sökülmüş kökünden

bir anda yok olmuş
izi kalmamıŖ toprakta
ağıt yakan da olmamıŖ ardından

altmıŖlı yıllardı
delikanlıydık hepimiz
Fakülte öğrencisi olmuŖtuk

o zaman tanışmıŖtım sarmaŖıkla

yel estikçe
adete göz kırpar
hoŖ gelmiŖsin derdi

Kimsem yoktu koca kentte

ilk kez
onunla
sevgiyi
insansı sıcaklığı
yüreğimde duymuştum

yeşil mi yeşildi
sanki kundak olmuştu
sarıp sarmalamıştı koca duvarı

inatla kol salmıştı dört bir yana

aşktı
tutkuydu
baş kaldırmaktı tutsaklığa

korkmamaktı

ulusal erki simgeliyordu
zarafeti pek yakışmıştı Ankara taşına
müeyyidesi olmuştu yüce Cumhuriyetin

gençliğim
umutlarım
hayallerimdi sarmaşık

onunla yaşlandım

sırdaştık
anılarımı saklıyordu bağrında
düşüncelerim yapraklarında yitip gidiyordu

ne zor günler geçirmiştik birlikte

ihtilallerle yaşadık
hep yoksulluğu yenmek istedik
amacımız kadim bir ezikliği atmaktı içimizden
muradımız özgür olmaktı
başı dik
kuşlar kadar serbest

olmadı

inadımız özrümüz oldu
kurtulamadık bir türlü mollalık tutkusundan
istemezken ırkçılık bataklığında boğulduk kaldık

yazıklar olsun
sonunda eşkıya olduk dağlarda

utanmadık
el kapılarında aradık özgürlüğü

böyleyizdir
evvel Allah
atmada üstümüze yoktur

bir türlü büyütemedik ekmeğimizi
ne de bölüşmesini bildik
arınamadık şiddetten

ayak sesimizden korktuk

ayıp saydık hatayı kabullenmeyi
kabahati çocuklara yükledik
kurtulduk vicdan azabından

sarmaşık yok
yelin sesini duymaz olduk
artık kuşlar da gelmiyorlar

ancak devinim bitmez
her son yeni bir başlangıçtır
bu alemde umutsuzluğa yer yoktur

elbette yarın dünden iyi olacak

başka sarmaşıklar yeşerecek
daha köklü
daha gür

yel esince
özgürlük türküleri söylenecek

korkuları bitecek

ekmek büyüyecek
ve hakça bölüşülecek

20.4.2004

Z. Hafızoğulları

[1] O yıllarda o yörelerde yol vergisi vermeyen vergi mükellefleri yol yapımında çalıştırılmak üzere Karsa gönderilirlermiş.

[2] Naylon çıkmış, lastik ayakkabılar ve naylon eşyalar piyasaya sürülmüştür. O yıllar para da değer yitirmiştir. Avrupa deri almamaya başlamıştır. Haberleşmenin yetersiz olması nedeniyle kimse bu durumdan haberdar olmamış, dolayısıyla ekonomik duruma ayak uyduramamış ve varlıklarını yitirmişlerdir.

[3] Eserde aslı "Şakir" dir.

[4] veya 13-20 mayıs tarihinde Kırgızistan- Bişkek'te yapılan " Atatürk, Gençlik ve Demokrasi" haftasından esintiler